

Creus.

Per la
torres

D'aument d'els blancs, dies coments
a cada punt trobes creus negres
quan pe'ls amics, quan pe'ls parents
de un en un, per tot, ells progressen...
De quant, te foren coneguts
ben pochs, ne resten a te vora...
Els que't parlaven, estaven units
sota la mordassa d'una llota...
I quan t'arriba la tardor,
entre les creus del teu castrari
la quietud d'un gran eufori
ofega en tu l'humana ribarri...
Entre els supremes foren i ets
vetta un abim, fosch, insondable;
en ell s'hau fet rostres i fets
d'aguelly que un jorn van estimer-te.
I del record, els fils d'argent,
en inefable terranyina,
sobre l'abim se ve estenguent
com un 'estranysa fantasia.

CREUS

UN POEMA INÈDIT DE VÍCTOR CATALÀ

Damunt dels blanchs dies corrents
a cada punt trobes creus negres
quan pe'ls amichs, quan pe'ls passants
de un en un, per tots ells preguntes...
De quants te foren coneguts
ben pocs en resten a ta vora...
Els que't parlaven, están muts
sots la mordafa d'una llosa...
I quan t'arriba ta tardor,
entre les creus del teu calvari
la quietut d'un gran enyor
ofega en tu l'humá xibarri...
Entre els suprems fóren y ets
resta un abim, fosch, insondable;
en ell s'han fos rostres y fets
d'aquells que un jorn van estimarte.
I del record, els fils d'argent,
en inefable teranyina,
sobre l'abim se va estenguent
com una estranya fantasia.
Els tens encar y no'ls tens ja;
son y no son ton patrimoni...
ton ple domini s'esfondrá
entre un quelcom viu e ilusori...

Però, en est jorn dels teus difunts
que foren teus y ja son d'altri,
se fa'l miracle d'estar junts
l'allau y tu, bo y lo que hi falti...
Mes, quan també falti el record,
es que ha vinguda la teva hora;
y entra tos morts y'l novell mort
tota enyorança estarà fosa...
Sols que, en aquest macàbrich jorn,
entre les creus dels teu calvari,
quan giraràs l'esguard entorn
se't gelarà ton res al llavi.

Víctor Català
Matinada del dia dels morts de 1950